

ANGST & EROTIEK

ANGST en EROTIEK

Het begin.

Boek 1.

Philip Vercalsteren

Vijfde druk © 2024 Philip Vercalsteren.

Coverontwerp © 2024 Philip Vercalsteren.

Coverschilderij: *Suzanna in heaven.*

© *Sitting in the clouds, by Vladimir Volegov.*

ISBN: 9789465018867

Uitgeverij: *Brave New Books*

Dit is een fictief verhaal. De personages in dit verhaal zijn verzonnen en elke gelijkenis met bestaande personen berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopij, microfilm, fotografie, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur. Vercalsteren@live.be

Philip Vercalsteren.

ANGST EN EROTIEK

'panta rhei kai ouden menei'

'alles stroomt, niets blijft hetzelfde.'

Heraclitus – 540 V.C.

'Geniet van wat je hebt, het kan zomaar plots verdwijnen en wanhoop niet als het moeilijk gaat, er komen betere tijden, zoek en ontvang hoop.'

Inspiratie door Dhr. Florent Denert.

Een gedichtje over één van de schrijvers gewaarwordingen tijdens het schrijfproces:

“Met angstige ogen kijk ik in het rond, op zoek naar bevestiging.”

Maar ik ben toch niet gek?

De realiteit uit het oog verloren,

Laat ik mij door stemmen en gedaanten storen en tegelijk leiden.

Diepgeworteld, in mijn eigen wereld terug gekropen,

Vraag ik mij af waar en wanneer is het misgelopen?

Onwetendheid en onbegrip vieren hoogtij,

Banden met familie en vrienden vervagen.

Niemand begrijpt wat er juist aan de hand is, ik ook niet.

Moederziel alleen blijf ik achter.

Is alle hoop dan vervlogen, ziet niemand mij nog staan?

Zit ik gevangen in mijn eigen realiteit,

Of zijn er toch nog mensen met mij begaan?

Een sprankeltje hoop doet leven, wie zou mij dit geven?

Samen praten, op zoek naar mijn krachten en mijn wensen.

Hiermee verleg ik hemelsbreed mijn grenzen.

Mogelijkheden verkennend, op zoek naar dat sprankeltje geluk en hoop.

Empathisch gedragen met acceptatie en respect,

Vecht ik voor de verwezenlijking van mijn rechten en wensen?

Samen sta je nooit alleen, maar wie is samen?

Een schouderklopje, een steuntje in de rug,

Geven mij de kracht om door te gaan,

Om mijn wensen te realiseren in het verdere verloop van mijn bestaan.

De lezer zal opmerken dat sommige passages verwerkt werden in de Engelse taal. De schrijver heeft hiermee de intentie de Engelse conversaties die oorspronkelijk zo gevoerd werden zo authentiek mogelijk weer te geven.

Angst te leren kennen is een avontuur dat ieder mens beleefd moet hebben. Anders dreigt hij verloren te gaan door nooit angst gekend te hebben, of door in de angst weg te zinken. Wie dan ook op de juiste manier geleerd heeft wat angst is, heeft het hoogste geleerd.' Angst op zich is geen symptoom van een of andere ziekte, en ook geen teken van een gebrek aan moed, angst hoort wezenlijk bij het mens zijn, juist omdat een mens meer is dan een dier. En hoe 'groter' een mens is, hoe 'dieper' zijn of haar angst.

Kierkegaard – midden negentiende eeuw.

Met dank,

Veel leesgenot,

Philip Vercalsteren

Angst.

Mei 1986. Een maand na Chernobyl. Een doodnormale dag na school. Hij ging op bed liggen in plaats van aan zijn huiswerk te beginnen. Zijn hoofd bonkte, zijn benen bibberden, zijn zicht troebleerde. Hij had hoge koorts en evenwichtsstoornissen. Na het vaststellen van de koorts belde zijn mama meteen dokter P, de familiearts. Deze was overtuigd om die avond nog op huisbezoek te komen.

Resultaat, met spoed naar het ziekenhuis. In het onderzoekskamertje mochten zijn ouders niet aanwezig zijn zodat de patiënt zich stil zou houden en niet naar een van hen zou pakken. Kristof was amper tien jaar en begreep dit allemaal niet goed maar luisterde en volgde alle verzoeken rustig en braaf op. Hij was flink, hoorde hij zijn mama zeggen. Papa zei niets maar leek bezorgd.

Hersenvliesontsteking werd bevestigd na een pijnlijke ruggenmergpunctie. Ondanks wat men zou denken, heeft hij sindsdien nooit nog angst gehad voor een injectie. Veel erger dan dit kon het niet, dacht hij.

Elke dag kroop voorbij in het kleine kamertje op de pediatrie. Mama sliep bij hem op een vouwmatras. De kleine patiënt moest vierentwintig uren stil op zijn rug liggen om letsel aan het ruggenmerg te voorkomen. Er kwam geen einde aan. De hoofdpijn was niet te houden. Hij werd toen al gedwongen tot pijn lijden. De verpleegster kwam daarom een infuus met Prodalgalan prikken.

“Da’s maar een kort prikje. Niet zoals bij je rug hoor”, zei mama.

Het prikken deed pijn maar was zalig. Voor een seconde lang had hij nergens anders pijn en ging de hoofdpijn weg. Maar ze kwam terug en voor het eerst voelde hij echte angst. Geen angst zoals alle kindjes wel eens hebben maar een diepgeworteld gevoel van volledig verlies van controle. Het maakte zich meester van hem. De angst voor de pijn was erger dan de pijn zelf. Het belemmerde zijn denken. Wat gaat er nog komen? Dat gevoel zal zijn leven voor altijd zal beheersen. Dat wist hij toen al. Angst.

Twee jaren later.

Mei, 1988. Kristof herinnerde zich niet meer over hoe hij hier gekomen was. School, fiets, slaapkamer, niemand thuis. Het lemmet was koud en bot. Hoe harder hij duwde hoe pijnlijker het werd. Maar hij had van zijn papa geleerd pijn af te bijten. Toegeven aan pijn was voor hem een teken van zwakte. Het Zwitsers zakmes bevatte van alle nutteloze tools, zelfs een schaar en tandenstoker. Hij had enkel het lemmet nodig. Waarschijnlijk niet geschikt voor het zware werk, maar het was zijn eigen mes. Hij deed ermee wat hij wou. Het lemmet sneed steeds dieper in zijn polsspieren en pezen. Was hij menens dit te doen? Of was dit een uitroep voor aandacht? Verdiende pijn door Christine? Eigenlijk wist hij het zelf niet.

Later bleken er efficiëntere methodes te bestaan als inkom voor de eeuwige jachtvelden. Overlangs snijden, kalmeermiddelen, slaappillen, pijnstillers en antidepressiva of een combinatie tussen dit alles. Alles lag in handbereik. Maar wat wist hij daarover? Het was zijn mes. Hij was amper elf en verliefd. Het was mooi lenteweere buiten. Binnen was alles betrokken, koud en donker. De slaapkamer rook naar nieuw behangpapier en houten meubels. Het was stil. Het lemmet weigerde zijn polsen te doorboren. Ken je dat gevoel dat je gekieteld wordt en dat effectief een leuk gevoel geeft terwijl je niets voelt als je jezelf kietelt? Dit werkt ook andersom. Jezelf pijn doen is moeilijker dan je te laten pijn doen. Nog een paar keer hard duwen. Hij hoorde eindelijk een pees verspringen. Metaal in vlees. De adrenaline en endorfine namen toe en brachten het voordeel met zich mee dat de pijn afnam. Pijn, geluk en angst liggen dichtbij elkaar. Eindelijk bloed. Een warme vloeistof liep over zijn hand en op de parketvloer. Plots dacht hij eraan dat hij geen vlekken mocht maken en niet goed wist waar hij mee bezig was. Angst om te mislukken in wat hij deed. Angst te falen. Nu is het moment. De kraan van het bad opendraaien, even doorbijten en het lichaam haar werk laten doen of plots te horen dat de voordeur opengaat.

“Shit. Da’s een uur te vroeg.” Hij hoort de deur terug dichtslaan. En nu? Badkamer, zakdoeken, naar het bureel voor tape. Drukken en dichtplakken met die plastic tape die handel. Nog een zakdoek erover en rondraaien met papieren tape. Vlug een trui aandoen. Het is koud.

“Hey mama. Ben je al thuis?”

“Kristof. Dag schatje.”

“Ik heb veel huiswerk. Ik ga voortdoen, goed?”

“Doe maar, mijn engeltje.”

Terug naar zijn slaapkamer. Meer tape. Zijn pols klopte en bloedde veel. De tape voelde hard aan maar was het sterkste waar hij de wonde kon sluiten. Alle incriminerende voorwerpen in de grote zwarte vuilbak in het tuinhuis. Niemand zal hier ooit iets van weten. En tot op vandaag was dat zo. Hij had gefaald en een onbewuste faalangst be kroop hem.

Papa was thuis van zijn werk aan de kaai in Antwerpen. Het eten stond klaar.

“Pak me eens een pint, zoontje”. Zo gevraagd zo gedaan. Er werd aan tafel enkel of over de avonturen van papa’s werk aan de kaai gesproken die wist wat er uit de containers viel en wat we konden gebruiken of verkopen. Er zat steeds wel iets interessants en leuk tussen. Ofwel werd helemaal niet gesproken, meestal als mama triest was. Mama werkte als secretaresse van een bank, maar had daarover niets te vertellen. Papa werd door iedereen als humoristisch en sportief beschouwd. Maar hij had een donkere zijde en zijn geheimen voelde Kristof. Mama deed wat ze kon om deze spanningen tussen hen te verbergen voor Kristof. Maar het mocht niet zijn. Kristof bevond zich in het begin van zijn puberteit. Elke vrijdag was het prijs. Vrijdag middernacht, vlamme nde ruzie, elke week. Soms ging Kristof langs achter lopen om te schuilen bij zijn meter die achter de hoek woonde. Ze bleven echter zoals vele koppels samen voor hun kind. Mama die geen hobby’s had deed het huishouden terwijl papa na een toertje lopen, uitgestrekt in de zetel lag en geen poot uitstak of met Kristof bezig was. Langs de andere kant was Kristof steeds zijn best aan’t doen voor school of braaf met zijn Lego aan het spelen.

Tijdens het weekend was het sport – tijd. Maar sport was voor Kristof niet de geschikte manier om duidelijk te maken dat hij een grote nood had aan affectie. Slechts één keer is papa op verzoek van mama dan nog wel met hem naar de cinema geweest en daarna een colaatje gaan drinken zijn. Eén keer. Hector. Een belachelijke Urbanus film. Het bleef bij sport en niets meer terwijl Kristof misschien enkel een knuffel nodig had.

Tijdens de middag was de zetel eigendom van mama. Ze kwam voor haar middagpauze even naar huis om te rusten. Van welke inspanning bleef onduidelijk. Mama nam kleine pilletjes en viel zo bijna meteen in slaap tot haar biologische klok haar wakker maakte en zei dat het weer tijd was om op te staan. De woensdagen bleef ze soms thuis om bij Kristof te zijn maar spendeerde ze heel de tijd in de zetel. Maar nu, nu wilde Kristof die zetel voor zichzelf als een veilige en blijkbaar heilige cocon. Rust, zoals zijn ouders beiden heil zagen in dat meubelstuk.

“Wat scheelt er met je pols, jongen? Wat is al die tape?” Kristof trok zijn mouw naar beneden. Het bloedde nog een beetje doorheen de zakdoek.

“Ik heb me tijdens turnen pijn gedaan aan het onderstel van de bok. Ik heb het al verzorgd, kan geen kwaad.” Kristof voelde het bloed uit zijn gezicht wegtrekken en bleek worden. Zijn pols sloeg over en begon te bonken van de pijn. Kristof vroeg of hij van tafel

mocht om verder te studeren, zoals de voorbeeldige student die hij was. Mama begon tafel af te ruimen. Kristof wou alleen maar verdwijnen. Hij wou bekomen. Alles vergeten. De pijn, het bloed, de rush van de adrenaline, de vorm van de kurketrekker op zijn mes. Maar de oorzaak van deze pijn en angst, Christine, zal hem elke dag hieraan herinneren. Het litteken op zijn pols zal nooit verdwijnen.

Twee maanden eerder.

Hij merkte op school een engelachtige verschijning op. Een echt schatje. Hij parkeerde zijn gammele fiets. In de verte viel ze op door haar lapjesjas. Een mantel geknutseld uit allerhande stukjes valse pels. Een echt bizar pronkstuk. Hij had haar nooit eerder gezien. Misschien een nieuwe leerlinge op school. Ze keek recht in zijn ogen wanneer hij haar passeerde. Meteen werd hij aangevallen door vlinders in zijn buik, krampen in zijn darmen, knopen in zijn maag, trillende benen en een ijl hoofd. Iets dat al duizenden malen beschreven staat in de literatuur. Ze staarden en lachten naar elkaar tot dat de bel ging. Word wakker!, dacht hij. De trap naar zijn lokaal nemen was plots een hele onderneming geworden. Ze zat in de klas rechtover hem en met wat geluk konden ze elkaar zien staan door de raampjes aan de zijkant van de klas waar Kristof gretig gebruik van maakte door op z'n tenen te gaan staan. Ze lachte naar hem. Daar gezeten in het zesde leerjaar was hij één van de anciens maar voelde zich plots heel klein. Hij was altijd een brave kalme leerling geweest en lette steeds goed op maar dat was nu anders. De lessen interesseerden hem niet meer en zijn concentratie was volledig weg. Hij hunkerde naar de speeltijd. Haar terugzien was alles wat hij wou. Die twintig minuten op de speelplaats waren heilig. Daarom deed het ook zo pijn dat hij 's middags bij zijn grootvader in de Veldstraat moest gaan eten, een oninteressant familiegebeuren. De Veldstraat was een smalle straat in Rupelmonde, de geboorteplek van Mercator, een klein dorpje aan de Schelde. Er stond in dat straatje één groot herenhuis, eigendom van zijn Pepe. Daar moeten gaan eten betekende minder tijd met haar.

Terug naar de speeltijd. Uiteindelijk konden ze via briefjes hun gedachten wisselen. Deze tekstjes werden overgebracht tussen hen en een hele rij giechelende meisjes van het vijfde. Kristof vond geen woorden voor haar lach. Haar naam was Christine. Zijn eerste briefje was dan ook: 'Ik vraag het aan' en haar antwoord 'Ja' kwam meteen terug. Wat een gelukzalig gevoel. Hij dreef op wolken. Weken gingen voorbij met veel lachen en knipogen. Een gesprek hadden ze nog niet gehad. Maar toch waren ze samen. Ze waren elf.

Uit het niets werden ze ongelooflijk verwend door het feit dat ze drie dagen per week 's middags thuis mocht komen eten. Dan konden ze samen naar huis wandelen. Het huisje van haar ouders was onderweg naar de Veldstraat. Ze konden genieten van een straatlengte *quality time*. Pure spanning. Zijn kans, eindelijk. Hier had hij lang op gewacht. Telkens wanneer hij dicht naast haar wandelde en hun schouders elkaar raakten vielen de vlinders opnieuw aan. Hij werd letterlijk ziek aan zijn maag en moest bijna overgeven. In het midden van hun heilige en zalige vijfhonderd meter naar huis samen waar ze al slenterend, een tiental minuten over deden, bevond zich een hoek en steegje van een aanpalend huis. Dit bracht Kristof reeds op ideeën. Meermaals stond haar vader haar buiten op te wachten. Dan moesten zij zorgen voor enige afstand tussen elkaar maar bleven lieve woordjes fluisteren. Vingers die elkaar aanraakten maar niet genoeg om handjes vast te houden. Het genot van de aanraking van hun huid. Hij wou dat dit gevoel nooit voorbij zou gaan. Kristof wou meer dan dat. De volgende middag was het perfecte moment daar. Niemand te zien. Het moment om haar het hof te maken, dacht hij. Dat deed hij ook. Kristof nam haar bij de magische lapjesjas en trok haar achter het hoekje. Een hoekje dat blijkbaar gebouwd werd voor zulke belangrijke ondernemingen. Haar vader kon hen dan net nog niet zien. Kristof eiste een kus maar kwam terug van een kale reis. Ze werd plots heel serieus en weerde zich af.

“Neen, mijn papa kan mij opwachten op straat”. Doch wat volgde zou zijn kleine wereld veranderen. “Een knuffel?” Eindelijk een knuffel. Wat een zachtheid. De haartjes van de lapjesjas zacht tegen zijn hals en gezicht. Zijn verkrampde armen op haar rug. Zalig. De eerste keer dat hij een meisje vasthield. Hij zou zijn leven geven voor de volgende knuffel. De vlinders raasde tot op het bot. Zijn hart bonsde in zijn keel. Het onzekere roofdier in hem werd wakker. Hij zou wachten maar blijven doorgaan tot die langverwachte kus.

Ze duwde hem weg maar hij zag in haar staalblauwe donkere ogen dat ze hetzelfde wou. Ze was perfect: haar prachtig halfflange donkere haren, een engelachtig gezicht, uitgesproken wenkbrauwen, lange volle wimpers. Een engelachtig gezichtje met kostbare volle lippen, parelwitte tanden en ongelooflijke lieve lach. Pure schoonheid.

Hun eerste verliefdheid kende geen grenzen. Zij was de drug voor hem en andersom. Echte kalverliefde. Meer zelfs. Samen verkeerden ze in een ongelooflijke roes. Maar de pijn, de tijd zonder haar te zijn, was moeilijk om dragen. De tijd kon niet snel genoeg voorbij gaan. Doch elke dag zagen ze elkaar opnieuw. De roes was de pijn waard. De briefjes gingen over en weer en werden ontvangen door de bende giechelende meisjes. Er viel niets te giechelen, vond de elfjarige. Dit was pure ernst. Tot daar ging alles goed. Hij zag maar één obstakel om verder te geraken: haar vader. Die stond steeds in de weg. Die zou hen op bepaalde tijden kunnen zien. Maar dat is alleszins niet iets dat je via Post-it bespreekt. Hij wou haar spreken, stuurde haar een briefje met daarop geschreven ‘spreken we straks...?’ en kreeg hetzelfde briefje terug met ‘JA, als we buiten zijn’. Het bleek alsof de muren hier ook ogen en oren hadden. Maar het gesprek kwam er nooit.

Te druk op straat. De leerkrachten hadden hun al samen gezien en Christine vreesde dat het ter sprake zou komen tijdens het oudercontact. Zijn papa zou hem aangemoedigd hebben om ervaring op te doen maar Kristof betwijfelde sterk dat haar vader hier ook zo over zou denken. ‘Niet in school, niet uit school’, dat wordt ingewikkeld, dacht hij. Dus polste hij eens bij zijn eigen mama.

“Mama, zouden de leerkrachten er iets op zeggen als die gezien hadden dat een jongen en een meisje een kusje gaven op school?”

“Ah, heb je een vriendinnetje, mijn engeltje?” lachte ze.

“Neen, ik niet, Maar Maarten wel en zijn vriendinnetje wil het daarom uitmaken.”

“Dat hoeft helemaal niet, niemand zal gestraft worden. Tenzij zijn punten plots dalen.”

Zoals die van mij, dacht Kristof.

“En een meisje?” vroeg hij?

“Wel, bij een meisje ligt het iets anders. Ouders van een meisje kunnen zich nogal verdedigend opstellen.”

“Wat wil dat zeggen?”

“Wel, de goedkeuring van vriendje of vriendinnetje wordt meestal goedgekeurd via de vader en die stellen hun zich meestal koppig op.”

Shit, dacht hij.

“Kortom is het best dat ze die gevoelens aan de schoolpoort laten liggen”, voegde mama er aan toe. Da’s nu juist het probleem, dacht hij. In school kon hij de situatie aanvaarden. Het was buiten school dat er verandering in diende te komen.

Hij stuurde nog meer post-itjes naar haar en knipoogde zo veel alsof er iets ernstig fout was met zijn rechter ooglid. Allemaal briefjes van vriendschap, complimentjes en liefdesverklaringen. Alles kwam mooi terug bij hem. Na een tijdje begon ze iets losser te worden. Ze knipoogde al eens terug en gaf tekens van affectie zoals handjes houden op de trap op weg naar het klaslokaal. We zijn op goede weg, dacht Kristof. Ik toon begrip dus zal er wel een kusje afkunnen zeker? Ze begon meer en meer te lossen over haar dagelijkse leven. Ze vertelde hem hoe strikt haar ouders waren, waar ze op vakantie gingen en hoe het ging op school.

“Sinds we elkaar kennen zijn mijn punten aant zakken en ik vrees dat ze daarvoor een uitleg gaan voor vragen op het oudercontact. Als dat zo is zit ik in de penarie. Ze zullen mij straffen”, zei ze en begon bijna te huilen.

“Bij mij zijn ze ook gezakt. Ik kan me moeilijk concentreren. Ik denk constant aan jou. Maar mij laten ze gewoon doen. Is het wat minder, dan stijgt het wel terug.” Zou het kunnen dat zij zo gek van hem was dan hij van haar?

“Ik denk ook constant aan je”, zei ze.

Elke dag meer vertelde ze iets nieuws over de rigorsiteit van haar ouders. In het weekend wou ze na het studeren steeds naar de manege. Haar ouders zagen veel talent in haar. Toch voelde ze zich soms onzeker op het paard en soms voelde het beest dat. Het contact met haar vriendin Louisa van school was miniem en buiten haar zag ze op de manege helemaal niemand. Ze voelde zich helemaal opgesloten. Kristof kon zich eindelijk op een bepaalde manier vereenzelvigen met haar. Hij moest altijd zijn best doen voor school, al was er soms weinig of geen resultaat van dat harde werk. Als hij, volgens mama, zijn uiterste best deed, zou hij daarin wel slagen. Hoe uitputtend het ook was, studeerde hij hard. En ontspanning bestond enkel uit sport, niet meteen zijn sterkste punt, dit op vraag van zijn vader. In de winter stond skiën, zijn lievelingssport, op het programma. Hij had die dan ook volledig onder de knie. Hij genoot van het zonnetje op een kapstoklift met papa aan zijn zij, bij vijf graden onder nul en zuivere azuurblauwe lucht. Hij vond dit zalig. Het opbouwen van de spanning bij het einde van de stoeltjeslift, ski – latten die tegen elkaar kletsen en voor een aparte symfonie zorgden. Het roetsjten op een heel stijl stuk van een piste voor hij die eerste bocht maakt en zichzelf van de berg gooit. Blauw voor stijl skiën, rood om door te vlammen en extreme snelheden te halen op de limiet van controle te verliezen. Zwart is om af te zien. Goed afzien. Dat bestaat ook. 's Avonds met papa een wienerschnitzel gaan eten die steeds gepaard ging met een *‘Großes Bier’*. Papa zei dat dit de enige plek ter wereld was waar je zo veel bier kon drinken als je wou maar nooit met een kater wakker werd. Kristof had nog nooit bier geproefd. Bier? Kan niet slecht zijn. Papa hield ervan.

In de andere drie seizoenen moest hij gaan tennissen waar hij zijn uiterste best deed maar waar hij geen talent voor had. Zijn papa stoorde zich hieraan en wou hem steeds een extra training voorzien om het gebrek aan talent compenseren. Hard werk voor Kristof.

“Komaan, daar word je sterk van”, zei hij. Als zijn zoon weeral eens verloor van het dochttertje van zijn baas keek hij nors en verdrong zijn teleurstelling met een paar frisse pinten. Papa was goed in alle sporten. Zijn zoon niet. De dochter van zijn baas was heel knap, een blond carrétje, mooie blauwe ogen. Die zal snel een vriendje hebben, dacht hij. Maar ze kwam niet in de buurt van de schoonheid van zijn meisje. In de zomermaanden gingen ze windsurfen in Nederland. Spijtig genoeg had hij hier gewoon niet genoeg spiermassa voor had ontwikkeld om de zeilen onder controle te krijgen. Op

surfkamp had men hem wel de technieken bijgeleerd hoe hij de wind moest bespelen zodat hij steeds terug kon stranden vanwaar hij gekomen was. Maar lol zat er nog niet in. Met een week skiën moest hij het doen. De rest was pure frustratie.

Er gingen weken voorbij en in de korte straat naar boven durfden ze al hand in hand gaan. Vele ouders liepen daar met hun kindjes. Iemand zou hun wel zien, maar ze trokken het zich al minder aan. Op het oudercontact was niets naar boven gekomen. Vroeg of laat komt het toch uit. Op het hoekje was hij gestopt om een kus te vragen want hij wist zeker dat ze die wou. Maar hij wist zich te beheersen. Voor 't zelfde geld zou ze hem beu kunnen worden om steeds weer de zelfde vraag te krijgen, dacht hij.

Woensdag middag. Nog twee dagen voor de Paasvakantie. Aangekomen in de Veldstraat waar de meeste tantes en nonkels hun ritueel van discussies over het werk hielden en de huishoudhulp een prachtige lunch in elkaar walste, vroeg tante Karin plots:

“Heb jij een vriendinnetje, Kristof? Ik heb ze gezien.”

Die weet meer. Liegen heeft geen zin, dacht hij.

“Wat vind je ervan?”

“Het is een heel mooi meisje. Prachtige ogen. Ja, ik heb jullie gezien hand in hand wandelen. Ga je met haar trouwen, jongen?”, vroeg ze.

“Ik hoop van wel”, zei hij.

“Geniet er maar van. Mooie liedjes duren niet lang, tenzij je ze zelf schrijft en blijft schrijven.”

“Doe ik”, antwoordde Kristof, hoewel hij maar een fractie verstond van wat ze zei. Maar die knuffel van volgende dag, daar was hij al aan't denken. Die innige knuffel. Hij moest zich spoeden met het afwerken van het verhaal en haar een echte kus versieren voor de vakantie inging. Hij ging het verhaal vermommen in briefvorm om het wat persoonlijker te maken, dacht hij.

Donderdagmiddag: Kristof was triest. Op donderdag moest ze steeds in school eten. Dus op het moment dat de schoolpoorten terug open gingen stond hij zoals altijd als eerste klaar om de speelplaats op te lopen. Haar lach toen ze hem zag was niet te vergeten. Als tante Karin hen al had gezien, wie dan nog? Kristof zei er niets over tegen haar. Op een blaadje schreef hij in kleine letters: ‘ik denk al aan ons morgen. Onze laatste knuffel voor de vakantie. Dat pakken ze ons nooit af’. Ze antwoordde ‘Ja’. Dat kort antwoord was genoeg voor hem. Het feit dat ze hem nog wou knuffelen betekende dat er geen haar in de boter lag. Maar toch begreep hij niet dat ze bang was van haar vader wanneer die zou

zien dat ze kusten maar niet wanneer ze knuffelden. Dat houdt geen steek. Een knuffel duurde langer dan een kus. Misschien was ze gewoon niet klaar, dacht hij.

Vrijdagmiddag: de laatste uren voor de vakantie. Het verhaal was niet afgewerkt. Dat kon geen kwaad want als ze het niet goed vond, konden we die twee weken er niet over praten. Hij werkt het deze vakantie wel af. Ze keken in het rond en gaven handjes helemaal tot boven de straat. De tijd voor het hoekje was daar. Zij sleurde hem achter en i.p.v. andersom nam ze zijn jas vast en kwam dichterbij met haar staalblauwe ogen. Haar lippen gingen een klein beetje open. Haar handen wreeven langs achter in zijn kort haar en de afstand verminderde. Hij deed mee en kwam ook dichterbij tot dat hun lippen elkaar raakte. Zachtjes duwden ze hen op elkaar. Kristof probeerde de vlinders in zijn buik te controleren en kuste haar verder. Haar handen gingen naar zijn schouders en duwde hem traag weg. Dit duurde zo lang en was tegelijkertijd zo kort. Christine lachte. Kristof kon niet anders dan meelachen. Daar ging ze. Twee meter voor hem uit. Haar vader stond in het portaal en was goed gezind. Ik schrijf elke dag een beetje en geef je in twee weken het verhaal af. Het zal ons zelfvertrouwen opkrikken, dacht hij, hoewel ze dit duidelijk niet meer nodig had. Zou hij het dan wel afgeven? “Draai je nog éénmaal om”, zei hij stilletjes. “Verklaar opnieuw je liefde voor me.” Voor het oversteken van de straat, moet ze wel. En hij had nog gelijk ook. Ze draaide haar hoofd wat verder en keek hem recht in de ogen en zond hem een kus, allemaal in een fractie van een seconde. Dan verdween ze. Hoe kan hij dit nu twee weken volhouden?

Twee weken kropen voorbij. De Paasvakantie.

Elke dag duurde een eeuwigheid. Kristof moest er ook een week tussenuit. Sport. Surf training. De hel die werd gezien als een privilege. Het begon al op de drukke bus. Door zijn opkomende sociale fobie werd hij overmand door angsten in de drukte. Sociale fobie was toen nog niet gekend als een geestelijke aandoening. Die twintig vreemde jongens werden gehokt op vijf kleine slaapkamertjes. Bij het uitpakken probeerde hij te kalmeren. Het had geen zin. Angst kwam rond zijn hoofd razen. Hij herkende het gevoel van vroeger. Het begint steeds met een versnelde hartslag, misselijk worden, ijl in het hoofd. Deze keer moest hij erdoor. "Verman je, concentreren." Misschien leerde hij wel interessante jongelingen kennen. Die gedachte alleen al maakte hem nog meer ziek. Snel half uitpakken en haastig naar buiten was de enige oplossing. Natuurlijk was het een kamp uitsluitend voor jongens. Meisjes die wilden surfen waren in de minderheid en vielen uit de boot. Iedereen stelde zichzelf voor. Het enige meisje dat aanwezig was, was een leuke monitrice die Barbara heette, maar later mocht Kristof haar Babs noemen. Een heel mooi en lief meisje, vond hij. Zestien jaar, liet ze weten. Maar dat was niets voor hem. Hij had Christine. Toch namen de zenuwen een klein beetje af door Babs. Hier moet ik dichtbij blijven, dacht hij opgewekt. Hij had duidelijk een oogje voor haar of was het andersom? Dat was niet meteen duidelijk. Het was in ieder geval Kristof die 's nachts uit zijn bed kwam om bij de leiding rond hun kampvuur te zitten. Hij was lief en beleefd en vroeg of hij even mocht blijven omdat hij niet kon slapen. Met de glimlach lieten ze hem betijen. Hij zei niet veel en hoefde zo toch niet in die kinderachtige meute zitten of liggen. Hij beloofde niet te spreken van dit privilege. Ze geloofden hem dit niet voort te vertellen aan de anderen of manager die zondags polshoogte kwam nemen. Ze zouden op staande voet ontslagen worden. Ze vertrouwden hem. De paniekaanval was volledig onder controle. Hij had zijn plekje gevonden. Ze noemden hem 'den brave'. Dat had hij nog gehoord. Hij moest aan Christine denken en wou zijn gedachten op iets anders zetten. Hoe zou zij haar dagen en nachten doorbrengen? Had zij ook een Babs?

Overdag was het werken geblazen. Studeren 's morgens en praktijk tests in de namiddag. Kristof was gemotiveerd om Christine iets positief te zeggen en trots te maken. Hij slaagde in alles met de beste punten. Die nacht viel het eerste slachtoffer. De leiders moesten naar de ouders van Thomas bellen omdat hij het hier niet meer zag zitten. Plots stonden achttien lotgenoten rond hem, zeggende dat alles in orde zou komen terwijl ze hier zelf schuldig aan waren. Kristof wist wat Thomas wou. Hij wou alleen zijn, gerust gelaten worden. Toen kreeg hij het zelf ook moeilijk. Hij ging de opgeruimde keuken nogmaals opruimen. Het werd hem ook te veel. Zou hij de tweede zijn? Naar verluid wou Thomas zijn keukendienst niet uitvoeren. Waardoor Kristof op een idee kwam.

"Ik zal de keukentaken van Thomas wel overnemen, Babs."

“Da’s heel lief, vriend, maar we regelen dit wel met iedereen. We zijn een team.”

Ze had hem ‘vriend’ genoemd.

“Oppassen Kristof!”, zei hij zachtjes. ’s Avonds zaten ze opnieuw rond het kampvuur. Daar liet Kristof zijn licht schijnen over deze hele situatie.

“Babs, Thomas wou wel helpen maar kon niet de hele tijd bij mensen zijn. Hij voelde zich eenzaam met veel volk rond hem.” Kristof begreep dit. Alleen zijn was beter voor hem, wat hier natuurlijk niet makkelijk is. Achteraf bleek dat Thomas homoseksueel was, dit moeilijk kon verbergen en daarom vanaf de eerste uren gepest werd. Een makkelijke prooi. Kristof voelde zich slecht omdat hij niet had kunnen helpen heeft. Hij zou ook niet geweten hebben hoe, maar toch. Bram, de andere monitor, zei:

“Schol! Op Kristof, misschien wel de wijste onder ons allemaal.”

“Schol” zei Babs en de andere instructeur, terwijl ze Kristof een knipoog gaf.

“Mag ik eens proeven, Babs?” en het bleef stil.

“Eéns proeven, niet drinken he. Allee, hier, ontmoagd jezelf maar. Stille waters, hé mannen...”

“Zo koddig dat hij is”, gooide ze in de groep.

Terwijl de instructeur het materiaal inspecteerden, was hij vrij en schreef hij aan zijn verhaal. Het werd een volledige beschuldiging. Zoals een aanklacht van het parket. Christine, zo begon het. Hier is mijn verhaal over een meisje dat veel op jou lijkt en bij ons naar school gaat. *Haar naam is Leyla. Leyla werd heel streng opgevoed. Wanneer ze thuis kwam met slechte punten wist ze al wat er zou gebeuren. Hij sloeg haar met de handpalm om geen sporen na te laten. Soms weende ze op school omdat ze naar huis moest. Voor iedereen leek hij de lieve papa die zijn dochter van school kwam afhalen. Niemand zag hoe hard zij aan haar arm trok en wist wat er ging gebeuren.* In zijn verhaal was de vader een ondraaglijk monster. Op het einde werd ze gered door een jongen van het zesde. Hij had geen naam. Zo schreef Kristof met volle overgave verder, vier bladzijden vol.

Het verhaal.

Daar kwamen die vlinders weer. Christine ontving zijn verhaal en stopte het meteen weg in haar agenda. Ze zou dat meteen na school lezen. Door het raam van de klas kijken, tegen elkaar leunen op de trap. Briefjes op de speelplaats en handjes die elkaar juist raakten.

“Morgen nog een kus?”, vroeg Kristof.

“Misschien, mmm”, antwoordde ze. De deugniet.

Er was echter geen hoekje vandaag. Ze moest in school blijven eten. Hij wou die spanning en intimiteit.

Na school riepen ze:

“Tot morgen” en gingen ze elk hun richting uit. Ze wuifde naar hem.

“Tot morgen Kristof, ik...”. Hij hoorde haar niet meer.

Ze kwam ondertussen thuis aan. Kristof had een langere afstand naar Bazel te overbruggen. Ze begroette haar papa en ging naar het toilet. Haar vader opende zoals altijd haar boekentas en nam haar agenda eruit om te controleren of ze al veel huiswerk had die dag. Dat deed hij altijd om in te zien waar ze misschien hulp zou nodig hebben. Hij vond het verhaal in haar agenda. Hij nam de papieren eruit en stak ze weg.

“Wil je iets eten?” vroeg de zachte man en toegewijde vader aan zijn dochter.

“Ik zal wel een kommetje cornflakes nemen.”

“Hoe was het op school?”

“De eerste dag na de vakantie is altijd een beetje raar. Iedereen denkt dat hun verhaal het meest interessant is.”

“En wat was het meest interessant?”

“Dat van mij natuurlijk”, lachte ze.

“Je hebt je toch geamuseerd ginder op de manege, hé?”

“Zeker papa. Ik ga nu mijn huiswerk nakijken en zien of ik veel moest doen. Ik denk het niet.”

“Als ik ergens mee kan helpen, roep maar, hé. Ik begin straks aan het eten”.

“Dankje papa. Zal ik doen.” Ongeduldig ging ze naar boven en leegde haar boekentas. Niets. Haar agenda. Niets. Dit kan niet waar zijn, dacht ze. Waar is het? Ze was honderd procent zeker dat ze het in haar agenda had gestoken. Oh nee, papa, gruwelde ze. Traag slenterde ze naar beneden. Papa zat in stilte in zijn zetel en zag er bleek uit. De man pinkte een traan weg.

“Is dit wat je zocht, Christine? Hoe kan je mij dit aandoen? Wat heb ik je ooit misdaan?”

“Papa? Ik heb het zelfs nog niet gelezen. Ik kreeg hem juist. Mag ik?” Ze las het schrift en hoe langer hoe meer keek ze vol spijt naar haar vader.

“En?”, vroeg hij.

“Papa, ik heb nooit of te nimmer zulke dingen gezegd over jou. Nooit. Kristof wou me achter het hoekje een kusje geven en ik durfde niet zeggen dat ik niet wou. Zo zei ik dat je heel streng was en dat je kon staan wachten of me tegemoet zou komen. Hij geloofde het en besloot er een verhaal rond te schrijven. Blijkbaar is het een beetje uit de hand gelopen. Ik zei dat je streng en boos kon zijn en daarrond verzoon hij dit hele verhaal. Sorry, papa.”

“Je hoeft van het verhaal geen spijt te hebben, schat. Maar je hebt wel een fout gemaakt. Je mag nooit liegen over je gevoelens. Niet tegen die jongen of papa maar voornamelijk tegen jezelf. Als je niet klaar was voor een kusje, moet je dat eenvoudig kunnen zeggen. Gewoon eerlijk zijn. Als het een lieve jongen is, dan wacht die wel. Nu heeft die jongen er een heel verhaal rond gebreid dat niet steunt op de waarheid. Hij wist niet beter en zal ook niets slecht bedoeld hebben. Ik moet soms streng zijn om je iets bij te leren. Dat is nu eenmaal papa zijn. Ik heb ook een fout gemaakt. Als je het verhaaltje voor mij gelezen had, had je waarschijnlijk anders gereageerd. Ik had je meer moeten vertrouwen. Je agenda is niet van mij, die is van jou. Je bent bijna twaalf jaar, meid. Voor mij was het een gewoonte. En dit niet enkel in school maar voor alles. Weet je dat ik elke dag naar de manege heb gebeld om te vragen hoe het met je was? Elke dag, terwijl ik wist dat ze me wel zouden contacteren als je me nodig had. Maar daarom ga ik je vragen, buiten school niet meer met die jongen om te gaan. Geen handjes, geen knuffels en zeker geen kusjes. Je moet leren wachten tot je er klaar voor bent en je door niemand laten duwen.”

“Maar ik heb hem wel graag, papa. Hij is super lief en ik kan over alles mee spreken, altijd.”

“Da’s spijtig, Christine, geen contact meer na schooluren. Als je iets dringend kwijt wil, kan dat in school ook. Als hij zo lief is zoals je zegt, zal hij gerust een tijdje wachten op je.”

De volgende dag sprong Kristof van zijn fiets op weg naar zijn schoonheid, maar zag haar nergens. Normaal gezien stond ze hem op te wachten niet ver van de fietsenstalling. In plaats van naar hem te komen op de speelplaats bleef ze zitten bij haar vriendinnetjes van het vijfde. Wat was hier aan de hand? Een meisje van zijn klas riep:

“Daar is hij” en alle ogen werden op hem gericht. Hij ging een metertje voor haar staan. Geen reactie. Hij wachtte op oogcontact wat er helemaal niet kwam. Hij panikeerde. Hij voelde een immense pijn op zijn borstkas. Zijn armen, benen en hoofd begonnen te tintelen en hij werd misselijk. Hij zette zich neer op een lege bank ver van haar en wist niet wat te doen. Uit instinct stak hij zijn hoofd tussen zijn benen en probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen. Zijn eerste paniekaanval was een feit maar dat begreep hij zelf niet. Maarten en Mohammed, de dikke Turk, probeerden hem recht te zetten en naar de rij te wandelen. Hij zat eindelijk in de klas en dacht dat hij dit nog nooit had meegemaakt. Zijn hoofd tintelde nog. Hij was bang. Wat als dit niet overging? Zou hij een aanval krijgen veroorzaakt door een gebroken hart? De twee komende lesuren zou hij buiten ‘ja, nee en ik weet het niet’ geen woord reppen. Hij moest haar spreken en snel. Wat had hij gezegd? Wat had hij gedaan? Was het, het verhaal? Komt dit nog terug in orde?

In de Veldstraat was er zoveel volk en klanten aanwezig dat het niemand opviel dat Kristof niets zei en ervan tussenuit muisde. Hij was in pijn en niemand had het gezien. Zelfs mama niet. Het was veel te druk. Hij was supervroeg naar school vertrokken wat eigenlijk geen zin had want de poorten waren nog gesloten en Christine pas het laatste moment aankwam. Iedereen in school had medelijden met hen. Eindelijk was ze er.

Kristof: “Christine? Zeg me wat er scheelt, alsjeblief. Wat heb ik gedaan?”

Christine: “Je verhaal. Ik mag niet meer spreken tegen jou.”

Kristof: “Maar je hebt me zelf gezegd dat je ouders superstreng kon zijn. Dan vraag je toch om sympathie. Het is een verhaal. Ik heb er een schepje bovenop gedaan. Anders was het geen verhaal” en hij verhief zijn stem.

Christine: “Vanaf nu zijn we niet meer samen. Het is uit”, zei ze.

Kristof: “Maar...”

Christine: “Niets te maren. Het is voorbij.”

Kristof: “Wat zei je papa?”

Christine: “Dat hij triest was en dat we niet mogen samen zijn. Dat je maar geduld zou moeten hebben.”

Kristof: "Geduld voor wat?"

Christine: "Je bent m'n vriendje niet meer en ik wil je ook niet meer kussen".

Kristof: "Draait het daarom?" vroeg hij. "Je moest me niet kussen als je niet wou. Maar jij hebt mij toch gekust, hé. Dat is jouw beslissing, niet die van mij. Maar ik wou het wel erg. Waarom doe je dit? Het was net zo leuk."

Christine: "Ik weet het niet."

Kristof voelde voor het eerst hoe het voelt om gedumpt te worden.

"Ik weet het niet", zei ze. Wat bedoelt ze hiermee? Was er nog een kans? Moest hij wachten? Zo ja, hoelang? Hij was bang dat dat niet zo was. Hij was ervan overtuigd. Wachten heeft geen zin. Een akelig gevoel dat hij nooit zou vergeten. Angst nam zijn leven weer over. Deze keer voor altijd.

Hij wou ontsnappen. Het leven had geen zin meer. Hij wou sterven. Hij vond zichzelf voor het eerst in een hopeloze situatie die deels de rest van zijn leven zou bepalen.

Voor Christine:

Liefste...,

*'k Ken je nog maar net, alles is nog pril,
toch heb ik 't gevoel, jij bent degene die ik wil.
Met m'n ogen dicht zie ik je voor mij,
je spookt door m'n gedachten, je maakt me blij.
Jij droom, Engel, meisje uit één stuk,
jij maakt me gek, doet me zweven van geluk.
Laat me nooit vallen, doe me geen pijn,
'k zal je verzorgen, er altijd voor je zijn.*

België, Antwerpen, periode voor Pasen 1991.

Sint – Lievens College.

Vierde middelbaar. School was een ramp. Iedereen was tevreden met de punten die Kristof behaalde, buiten zichzelf. Hij bleef steken rond de 60 percent ondanks het feit dat hij zich kapot werkte. Net genoeg om te slagen. Hij werd daarover bestoef. Maar hij ging door de hel en hij deed dat met bloed, zweet en tranen. Hij herhaalde en herhaalde zijn leerstof. Goede punten bleven uit. De leraar van de basisschool had gelijk wanneer hij vijf jaar geleden tegen zijn ouders zei:

“Volgens mij wordt Sint – Lievens college veel te zwaar voor Kristof. Niet alleen de hoeveelheid en moeilijkheidsgraad van de leerstof liggen in die school een pak hoger dan gemiddeld, ook de rigorositeit van opvoeding ervan wordt wijd erkend. Er zijn vele goede scholen in de omgeving, het zou in zijn belang zijn van hem daar naartoe te sturen en niet Sint – Lievens. Hij zal evengoed een kwaliteitsvolle opleiding genieten.”

Zijn ouders legden dit advies naast zich neer en zijn lijden nam daarna elke jaar gestaag toe.

De eerste twee jaren werden overschaduwd door pijnlijke gastritis en darmontstekingen. Zo erg dat hij het tweede jaar moest herdoen. Door de aanhoudende pijn liet dokter P. een gastroscopie en colonoscopie uitvoeren. De diagnose was diverticulitis, een ontsteking van de darmuitstulpingen, gepaard gaande met een cardiaruptuur en ontstoken maagslijmvliesontsteking. Zijn leven bestond uit brandend maagzuur, krampen en diarree. Bovendien had hij smetvrees en durfde op school niet naar toilet gaan. Hij ging enkel om te braken. Noch artsen, noch leerkrachten, noch ouders, niemand, maar dan ook niemand, legde de link tussen deze symptomen en de aanwezigheid van extreme stress. Een theorie die nochtans reeds medisch onderbouwd was.

Het derde en vierde jaar werd bovenop voorafgaande symptomen verkloot door de ene lumbago na de andere. Voor de kinesist was hij de perfecte langdurige patiënt. Kristof bediende het elektrostimulatieapparaat zelf en de kinesist moest buiten een cheque incasseren niet veel meer doen. Naast kinesitherapie kreeg hij om de maand een serie Voltaren – spuiten en werd regelmatig veroordeeld tot bedrust. Niet de correcte keuze zou later blijken. Voor het vak lichamelijke opvoeding scoorde Kristof toch steeds goed. Niet door zijn prestaties maar door de inzet en doorzettingsvermogen tegen de pijn. Maar wederom was er geen leerkracht, ouder, arts die de link lag met extreme stress.

Boven dit alles werden de twee laatste jaren kapot gemaakt door het begin van depressies. Een chique school als Sint-Lievens had zijn eigen PMS-psycholoog aan boord. Die gaf Kristof een Rorschach RIM – test (u weet wel, met die vlekken op een papier) maar besprak nooit het resultaat met hem. De rest van de sessies rookten ze sigaretten, een sigaar en dronken ze koffie. Een leuke pauze van de les. Het bracht niets op maar deed geen kwaad. Hij ging graag maar meneer P. Deze was ook verplicht als daar ook maar een vermoeden van depressie werd vastgesteld, zijn overste, een arts en de ouders erbij te betrekken maar deed dit niet. Zijn inzicht zal dan toch niet zo groot geweest zijn, achteraf gezien. Een tiener die liever naar een psycholoog gaat in plaats van in de klas te zitten zou een teken moeten zijn. Buiten de wekelijkse ontspanningssessie met meneer P werd er aan de symptomen van mogelijke depressie of angststoornis weinig of niets gedaan. Ook over het hoge stressgehalte en de rest van de symptomen werd weinig gesproken. In die tijd werd de link tussen stress en fysisch falen nog met een serieuze korrel zout genomen. Meneer P zal ook liever een sigaret met koffie hebben gehad in plaats van effectief te werken. Na een drietal maanden verdween de psycholoog en werd nooit meer gezien of vervangen.

Veel beter voor zijn zelfvertrouwen was Christine. Voor korte tijd althans. Mama en hem stapten uit haar rode Clio, op de parking voor de deur, toen plots een fietsbel rinkelde. Kijkt hij? Ja, toch maar. Christine stopte haar fiets en sprak hem aan. Hij stond verbaasd te kijken. Ze deed alsof ze hem elke dag zag. Ze hadden elkaar in geen jaren gesproken of gezien. Hij gaf haar een kusje op de wang en nodigde haar uit om aan de deur te staan, want binnenkomen mocht ze nog niet. Uren stonden ze daar te praten over alles en niets. Zolang ze maar samen zijn, dacht hij. Ik laat je nu niet meer gaan. De volgende stap is echt afspreken.

Kristof: “Wil je volgende woensdag in de namiddag passeren?” Die namiddag zou het kot van hun zijn.

Christine: “Ja.” Het feit dat ze interesse toonde in hem gaf al een *boost* van zelfvertrouwen en terug kriebels in de buik. Ze was een prachtige jongedame geworden. Wederom zekerheid hebben in alles wat hij wou. Dat zou een mirakel zijn. Een positieve cirkel waar hij zo snel mogelijk wou instaan. De eerste keer dat ze ’s woensdags langskwam hielden ze zich tot aaien en kusjes geven. De prille liefde van weleer. De tweede keer kwam er wat meer fysiek mee gemoeid. Tegen de derde keer spraken ze over seks en voornamelijk over hoe ze nog maagd waren en dit zou kunnen veranderen. Ze bleken alle twee hetzelfde te willen. De volgende woensdag had ze hem zo ver gekregen dat hij naakt was vanonder en zij al het werk deed. Dat was in zijn fantasie de bedoeling en ze deed deze uitkomen. Het voelde goed. Fantastisch zelfs.

Woensdag na woensdag bouwde ze hun relatie terug op. Het werd hun standvastige afspraak. Meer en meer richtten ze zich beiden op hun hoofddoel. Het verliezen van hun

maagdelijkheid. Met zijn eerste liefde nog wel, wat een luxe. Het kon niet beter zijn. Een sprookje voltrok zich. Die woensdag belde ze aan en droeg een jeans en witte T-shirt met streepjesprint. Ze stapte heel zelfzeker binnen. Die dag gingen ze meteen naar de slaapkamer. Het bed was mooi opgemaakt. Daar ging het gebeuren. Faalangst en dalend zelfvertrouwen raasden door zijn hoofd. Ze kleepte zich volledig uit en ging naakt op het bed liggen. Waar was zijn meisje met lapjesjas gebleven? Hier lag een vrouw. Ze trok zijn jeans naar beneden en hij ging op het bed zitten.

Christine: “Beetje aan’t sukkelen met je broek, schat?”, lachte ze hem uit op een uitdagende manier. Zijn twijfels vielen weg door het feit dat ze hem aanraakte en alle mechanismes correct bleken te werken. Oef. Wanneer hij haar borsten streelde en haar tepels zachtjes kusten begon ze heel stiltejes geluidjes te maken.

Christine: “Komaan. Kom hier. Ik wil je” en Kristof ging bovenop haar liggen. Eén arm hield ze tussen hen om alles te coördineren. Ze was meer dan vochtig. Ze gleed zijn penis traag in haar. Ze hield zijn heupen vast terwijl hij haar penetreerde. Hun jonge lichamen verstregelden in elkaar. Zo hoeft dat dus aan te voelen. Wauw, dacht hij. Hoe sneller hij ging, hoe meer geluidjes. Maar dit heeft ze nog gedaan dacht hij die zich voor de rest volledig overgaf. Weg faalangst. Dieper en sneller. Hij was getraind dus kon hij zelf beslissen hoelang het verder liep. Hij moest ze enkel goed kunnen lezen en weten wanneer het tijd was voor de afwerking. Ze genoten er beiden immens van en kusten passioneel. Heel intiem kwam hij in haar klaar, samen met een innige omhelzing. Ze waren geen maagd meer. Ze wisten wat ze de komende weken gingen doen als hobby. Ze vervulde elkaar. Het feit dat ze elkaar terug een week moesten missen, deed hun denken aan het gemis van zoveel jaren geleden. Maar deze keer hadden ze het zelf onder controle.

Zijn briefjes, gedichtjes, het hoekje, de knuffels, de kus. Hij had nu een relatie met haar. Iets wat hij altijd had gewild. Een echte relatie. Zonder restricties. Hun tussentjes. Dit had hij altijd gewenst voor zo lang hij zich kon herinneren. Dit gevoel zou voor altijd duren. Als je lang genoeg wacht en geduld hebt komen je dromen uit, schrijf je eigen verhaal, dacht hij. Hij was het levende bewijs. Jaren heeft hij gewacht en ze verscheen op juist het correcte moment.

Op seksueel gebied bouwde hij ondertussen een muur van zelfvertrouwen rondom zichzelf die niemand kon afbreken. Als hij ze nodig had met een meisje hoefde hij enkel de deur te openen en haar binnen te laten. Geen faalangst of gedwongen perfectionisme. Uit fouten kan je leren.

Ze belden meestal dinsdags om in code taal over hun plannen voor de volgende dag. Maar nu belde ze plots zaterdag. Het noodlot sloeg toe.

Christine: “Kristof, ik heb gelogen. Ik heb vroeger al met iemand anders gevreeën.”

Kristof: "Ik dacht het al! Dat had je dan vroeger moeten zeggen, hé" en gooide de telefoon dicht.

Het liegen en de manier om de waarheid over te brengen van Christine was dom en heel lelijk. Maar de telefoon dichtgooien ook. Doch was het de enige mogelijke optie op dat moment. Hij kon die muur van zelfvertrouwen niet plots laten afbreken. Trots of zelfvertrouwen? Zijn wereld stortte dan toch niet in zoals toen hij elf was. Een verrassing. Seks had hem goed gedaan. Hij was geen trots persoon. Alles draaide rond de muur. Iemand had nu getracht de deur in te beuken. Het slot is een beetje geforceerd maar de deur is nog volledig toe.

Het probleem is echter dat dat zelfvertrouwen niet geëxtrapoleerd werd naar het alledaagse leven. Hij kon met elk meisje of elke vrouw vol zelfvertrouwen vrijen. Maar elke vrouw is anders er bestaan weinig universele regels. Bovendien bleef het zelfvertrouwen spijtig genoeg in de slaapkamer en niet daarbuiten.

Hij wist hoe hij een meisje kon lezen en ze doen genieten maar het kleinste detail in de echte wereld kon hem ontzetten en van slag brengen. Zoals commentaar van een leerkracht, een slechte toets vocabulaire, pijn, alles veroorzaakte stress. Nu was alles naar de klote. Net zoals vijf jaar geleden. Het einde. Maar hij had geen puf meer. Hij had geen puf, geen energie meer om zichzelf van kant te maken. Sint-Lievens had hem volledig leeggezogen.

Sure Know Something.

*I've been up and down
I've been all around
I was mystified
Almost terrified
But late at night I still hear you*

*Call my name
I've been on my own
I've been all alone
I was hypnotized
I felt paralyzed*

*But late at night I still want you
Just the same*

*I've been a gambler but I'm nobody's fool
And I sure know something,
You showed me things they never told me at school
And I sure know something,
No one can make me feel the way that you do*

*I was fifteen
You were just a dream
I was mesmerized
I felt scared inside
You broke my heart and I still can
Feel the pain*

*I've been carried out
I've had fear and doubt
I've been starry eyed, never satisfied
'Cause late at night I still need you
Just the same*

Paul Stanley, 1979.

Omdat hij punten in de zestig percentage bleef scoren en daar niet onder ging begon het duidelijk te worden dat hij Sint-Lievens waarschijnlijk juist ging overleven. Hij is in die zeven jaren geen enkele dag graag naar school geweest. Geen enkele. De diagnose werd pas later gesteld maar Kristof was boven alles woordblind. Een combinatie tussen dyslexie en alexie. Kristof draaide niet alleen de woorden en letters om, hij kon ook niet goed onthouden wat hij had gelezen. Eén blad was de maximum, daarna moest hij opnieuw beginnen en opnieuw en opnieuw. Probeer zo maar eens te studeren. Toch deed hij het. De unief zou te veel gevraagd zijn. Dat aantal pagina's ging gewoon niet. Maar door middelbaar zou hij er zich door knokken. De woordblindheid had echter nog een ernstig bijkomend nadeel. Kristof werd uitgelachen omdat hij niet goed luidop kon

lezen. Frans was verschrikkelijk. Uren voordat de les aanving stond Kristof al doodsangsten uit. Op een dag schreeuwde de leerkracht:

“Allee Kristof!” en één van de jongens die nieuw op school was hem beginnen uit te lachen. Dat accepteerde Kristof niet en sprong hij recht in het midden van de klas, ging naar de pester, sloeg op zijn bureau en zei dat hij met hem naar buiten moest gaan en hem ging kapotmaken. Deze verschoot hem een bult en zweeg. De leerkracht was verbouwereerd en wist niet wat te doen. Die magere Marokkaan, Omar heeft hem nooit meer uitgelachen. Het is zelfs zijn beste vriend nog geworden. De leerkracht beseftte eindelijk dat Kristof niet beter kon. Hij las niet goed ondanks hij zijn best deed. Dit ging de ronde in de leraarskamer en de leerkrachten ontzagen hem vanaf toen een beetje. Sommigen verstonden en geloofden het. Sommigen niet.

Kristof begon langzamerhand meer depressieve episodes te kennen en daar had Christine haar biecht geen goed aan gedaan. Hun relatie werd besloten met een aantal korte woorden, net als vijf jaar geleden. Kristof ging nooit uit met vrienden. Niet omdat het geen toffe jongens waren maar om het feit dat hij nergens onbekend durfde binnenkomen. Omar, woonde in Wilrijk. Het was niet evident om daar te geraken. Kortom, hij paste nergens en nergens was hij gelukkig.

In het begin van de jaren negentig was het zo dat men aan Portugese kust in juli en augustus steeds op een standvastig subtropisch klimaat kon rekenen. Dit is al lang niet meer zo. We schrijven:

Portugal, Praia de Mira, Zomer 1992.

Cathia en het meisje zonder naam.

Kort na de middag besloten ze zoals gewoonlijk naar het strand te liften. Niet dat de afstand te voet niet te overbruggen was maar gewoon voor de lol en sociale interesse. Ze waren 16 en 17 jaar en kregen deze vakantie van hun ouders voor het eerst de absolute vrijheid. Ze werden echter steeds verwacht voor het avondeten met de ouders om acht uur. De vrijheid werd echter ten zeerste geapprecieerd. De ochtenden brachten ze gewoonlijk in hun nest door, recupererend van de nacht daarvoor, tot de avond erna wanneer het feest weer kon beginnen. Zo was hun dagelijks schema. Zolang Eric en Kristof hun zuurverdiende zakgeld kregen was alles onder controle. De Rua Verde (Groene Weg) op. Voor het eerst moesten ze een drietal kilometers wandelen vooraleer hun duim het werk deed en een voertuig stopte. Kristof zag in de verte een onbekende wagen toe komen rijden. Een oude Citroën 2CV met safari body kit. Nog nooit gezien, dacht Kristof, ondanks het feit dat hij iets van auto's kende. Soit, ze stapten in dit bizarre voertuig waar drie lachende en zorgeloze jongeren inzaten. Wanneer het wrak in vierde versnelling sukkelde begon de gast achter het stuur plots op zijn rem te duwen. Kristof en Eric keken elkaar aan. Eric was een sportieve Hollandse knaap met blonde haren en blauwe ogen, erg gewild bij de zuiderse dames. Hij was al jaren lang Kristofs beste vriend op vakantie. Hun ouders stemden de periode van verlof zo af, zodat ze samen konden zijn.

De bestuurder sloeg een klein zijweggetje van de Rua Verde in en parkeerde tussen het riet met als gevolg dat het voertuig totaal onzichtbaar achterbleef. Twee gezichten draaiden zich om en begonnen te brabbelen in een taal die ze niet machtig waren. Later bleek het Braziliaans Portugees te zijn. De motor werd stilgelegd. Kristof begon zich stilaan zorgen te maken. Eric die in het midden zat en alles zag had een bizarre grijns op zijn gezicht en deed onderhands teken dat alles in orde was. De passagier boog voorover

en begon van alles uit het handschoenkastje te nemen. Eric begon nog meer te grijnzen. Wat is hier aan de hand? Hij zocht de moed om recht te staan in de zelfontworpen cabrio en zag dat de rijder een joint aan het roken was. Als het dat maar was. De rijder had de eer om hem aan te steken. Daarna werd de speciale sigaret aan Kristof aangeboden maar weigerde hij wijselijk en zei dat hij niet rookte. Eric was afkomstig uit het grote Amsterdam dus hij wist waar aan en waar af. Toch had Kristof nog niet echt interesse in die shit want hij had vorig jaar pas de schitterende geneugten van alcohol ontdekt. Spijtig genoeg?

Even een jaartje terug in de tijd...

Portugal, Praia de Mira, Zomer 1991.

Suzanna.

Kristof was nog maar 15 jaar, een tenger ventje met een leuke snoet, met grote donkerbruine ogen en een kort kopje haar, maar lijdend aan chronische pijnen. Dit was in combinatie met ernstige angst- en paniekstoornissen, een hel. Dat was hij. Dat was zijn leven. In elk aspect. School, ouders, vrije tijd, familie. Alles werd gekaderd rond die symptomen. Meermaals ontstond chaos in zijn hoofd. Het verergerde jaar op jaar. Wanneer zou hij opnieuw breken? Ooit moest het gebeuren. Zijn ouders waren vrij gelukkig, dacht hij. Hijzelf wou liever dood. Depressie, pijn en angst controleerden zijn leven. Enkel op vakantie was het leven draaglijk. Hij kon dan zichzelf en zijn angsten onder controle houden en werd zijn zelfvertrouwen, waarvan hij duidelijk te weinig had, een beetje opgekrikt door vrienden en meisjes. Met meer zelfvertrouwen, minder druk, minder prestatiedrang, minder stress, meer fysieke en mentale rust, meer openheid en ontspannend sociaal contact was de vakantie leefbaar. Met minder pijn en minder angst. Met de caravan en tent op de camping aan de kust in Portugal.

De maag is beter, darmen ok. Nu de rug nog. De pijn van verkramping in zijn rug zal wel beter worden in de hete zon dacht hij. Maar het was waarschijnlijk het wegzakken van de stress die hij in school moest ondergaan dat goed zou moeten helpen. Misschien een massage van een mooi meisje op strand dat hem vol smeert met zonnebrandolie zou helpen.

Voor hij het wist stond die mooie deerne voor zijn neus. Hij kwam met Eric en diens neef, Wouter, van het zwembad om hun klaar te maken om te gaan douchen.

“Hé jongens, kom eens hier”, riep papa die aan de caravan stond met volk rond hem.

“Deze mensen zijn juist toegekomen. Dit is Milly, Ronny, Ingrid en die kleine patotter daar is Petertje.” Tijd om kusjes uit te delen, dacht Kristof. Spijtig genoeg is dat niet zijn favoriete bezigheid. Hij hoorde de jongens beginnen te kuchen. Maar met die ene knipoog van Kristof naar Milly was de strijd al gestreden. Ze had een heel kort jeansshortje aan dat haar lange bruine benen accentueerden. Om die short gaat het draaien, dacht hij. Die short moet uit. Toen ze kusten legde Kristof zijn rechter hand zachtjes op haar heup en glimlachte. Het klikte meteen tussen de twee en tussen hun ouders ook. Ook mama kwam erbij staan en werd voorgesteld. Net zoals papa en mama